

2014/1

clubs & circles

PRESTIGE

A NOSTALGIC JOURNEY IN LUXURY
WWW.PRESTIGE-MAGAZINE.COM

Oheň a voda jedno jsou...

...aneb výstava dvou malířek, kamarádek a spolužaček z Akademie výtvarných umění
ANNY PLEŠMÍDOVÉ a BARBORY STONIŠOVÉ v Pavilonu Slunce na Slapech.

Čertovo a Stříbrné návrší

Akryl, olej, sprej, 140x200 cm

Studniční hora

Oba jsou to živly – oheň i voda. Nezkrtné, krásné, silné, ničící i tvořící... nespoutané a nespoutatelné. Obě jsou živly. Bára i Anči. Obě v sobě mají neuvěřitelný proud energie, která prostřednictvím jejich obrazů tryská ven a chrli na nás, diváky, svou barvu, světlo i obsah. Klasické oleje na plátně, perfektně zvládnutá technika malby charakterizuje obě dvě malířky, na jedné straně pak najdeme hlubokou perspektivu, hru světla a stínu, tajemno... a na straně druhé hravou barevnost s prvky ironie a sarkasmu, surrealistický nádech a nebo klidnou horskou krajinu vlnící se pod mlžným oparem... jak říká jedna z autorek, Anna Plešmíková: „Co nenajdete na obrazech u mě, najdete u Báry, krásně se doplňujeme.“ Nelze, než souhlasit. Konec konců, přijďte se přesvědčit sami. Výstava v Galerii sv. Jan na Slapech je otevřena denně od 8 do 20 h od června do srpna 2014.

Obě se potkaly na AVU, v posledních ročnících, kdy obě přešly do ateliéru restaurování malířských děl a polychromované plastiky prof. Karla Strettina. Anna se během studia věnovala klasické malbě i kresbě portrétu u prof. Zdeňka Berana a také figurálnímu sochařství u prof. Jana Hendrycha. Bára to měla dost podobně, jen malbu studovala u M. Rittsteina. Obě dvě se potom sešly u restaurování, kde měly možnost naučit se prakticky i teoreticky mnoho klasických výtvarných technik, technologických postupů a materiálů.

Jak to všechno ale vlastně začalo?

Anna: K malování mě přivedla moje mamka. Přihlásila mě na lidušku, ale mě tam víc než malování zajímala svačina. Malování mi vždy přišlo samozřejmé a přirozené. Opravdu vážně jsem k malbě přistoupila až na AVU stejně jako k svému životu. I dnes je svačina pro mě stále stejně důležitá a s prázdným žaludkem nemaluju.

Bára: Za svou vášeň vděčím z velké části své rodině. Vyrůstala jsem mezi stěnami vyzdobenými kvalitními malbami, základ naší knihovny tvořily Pijoan, Gombrich a další skvostné kousky. Především jsem však měla úžasného dědečka, nadšence do umění. Spolu jsme byli vždy takoví „spiklenci“. Fandil mi, což pro mě bylo zásadní. Obětavě mi sedával modelem. A v obýváku měl pověšený kouzelný obraz pobřežní krajiny, jehož vzhled se měnil podle polohy měsíce. Když byl na plátně odliv, skály se mi smály, že je nikdy nesvedu takhle krásně zachytit. Při přílivu mě však slaná voda ponoukala: „Skoč, ty taky dokážeš malovat!“

Dostaly jste se na školu hned na poprvé?

Anna: Dostala jsem se na AVU na poprvá na prvním místě. Přesně jsem věděla, do jakého ateliéru chci a neuváděla jsem v přihlášce druhé možnosti, ani jsem nezkoušela jinou vysokou školu.

Bára: Já jsem po gymnáziu odjela do Francie a tam se různě protloukala. Několik měsíců jsem žila v Paříži a pak se přesunula na l'Île d'Oléron, ostrůvek poblíž La Rochelle. Hodně jsem tam malovala a hodně se inspirovala. Ale cítila jsem, že bych chtěla v malbě proniknout skutečně do hloubky, ovládnout štětec naplno. Nevěděla jsem přesně, jak toho docílit. Jedno odpoledne jsem byla na pláži, sledovala tříštění vln o skálu (podobný výjev jako ten z „mého“ obrazu) a moře naráz zahučelo: „AVU je ti otevřená...“ Kouzlo bohémského života

jsem rychle vyměnila za řádné studium na Akademii v Praze. Jsem tomu moc ráda, naučila jsem se takové techniky a postupy, které bych nesesbírала nikde ve světě.

Co vás v dětství nejvíce ovlivnilo a „nutilo“ malovat...?

Anna: Těžko říct. Prostě mě malování bavilo stejně jako jízda na kole, bruslení a skákat gumu.

Bára: Byla jsem asi „piximanka“ (tím má Bára na mysli, že měla mánií malovat obrazy, jako grafomani musí psát, ona musela malovat... a vytvořila si pro sebe a svou touhu i své vlastní označení), pokud se to tak dá nazvat. A bavilo mě sledovat, jak moje výtvořky přiváděly okolí v úžas. Nebo v pobouření, jako třeba paní učitelku ve třetí třídě. Přestěhovali jsme se a já dostávala na nové škole z domácích úkolů pětku. Ona prostě nevěřila, že jsem zadaný obrázek namalovala sama.

Nedivím se, protože obě dvě autorky, jak Bára, tak i Anna mají schopnost, um a talent vytvořit neuvěřitelně realistické dílo, nebála bych se říct, že málokterý dnešní mladý výtvarník vládne takovými technickými základy a znalostmi. A ty se hodí. Děvčata obě zůstala nakonec u malby, proč? Nekládal je nová média a modernistické a postmodernistické směry malby?

Anna: Nejraději maluju olejovými barvami a mám ráda realismus s kapkou surrealitu. Je mi blízké se vyjadřovat klasickou malbou. Když se ale někdo umí vyjádřit jiným médiem a je to dobrý, má můj obdiv. Např. má můj velký obdiv Jakub Nepřas, který dělá videoart.

Bára: Já to vnímám stejně. Srdce mi zaplesá nad malbou svěží, pulzující, vytvořenou s lehkostí a nadhledem, jemně upozorňující na něco nevšedního, úsměvného nebo krásného. Jsem ráda za jakýkoliv vyjadřovací způsob, pokud dílo umí diváka oslovit, posu-

nout, inspirovat... Z nových médií je mi nejbližší asi digitálně manipulovaná fotografie, se kterou čaruje třeba Barbora Bálková.

Anči ještě s úctou dodává, že je vděčná a váží si toho, co se mohla naučit v ateliéru restaurování, byla to studnice technik a postupů. Součástí studia byly i technologické kopie malované v Národní galerii před originálem přesně podle postupu daného autora a historického období. Kromě toho se jí podařilo vyjet pracovně i na stáž do Dubrovniku, kde restaurovala část barokního dřevěného polychromovaného oltáře ve spolupráci s restaurátorskou školou v Záhřebu, to byla taky velká škola praxe.

Jste spolužačky z jednoho ateliéru, jak dlouho se vlastně znáte?

Obě najednou: Známe se asi osm let, ale kamarádíme se čtyři roky. Zajímavé ale je, že nás dohromady nesvedla malba, ale láska k horám a záliba v klíčení různých semínek.

Jak byste popsaly spojení svých děl na jedné výstavě? Čím se doplňují nebo naopak čím jsou si protiva-hou/protíkladem? Jaký máte pocit ze společné výstavy?

Anna: Mám skvělý pocit z vystavování s Bárou, protože jsme na jedné vlně a vidíme

Barbora Stonišová

4. 8. 1982, Ostrava

2002–2005

Masarykova Univerzita, Brno,
Fakulta pedagogická
(francouzský jazyk, výtvarná výchova)

2007

Externí lektor Paris Sorbonne

2005–2011

Akademie výtvarných umění, Praha
(ateliér klasické malby M. Rittsteina
a ateliér restaurování malířských děl
a polychromované plastiky
prof. Strettho)

2011–2012

externí lektor Národní Galerie v Praze,
vedení uměleckých kurzů Elemi
od 2012 na mateřské dovolené

Zastoupení ve stálých sbírkách:

Národní zemědělské muzeum, Praha

svět hodně podobně. Obrazy ale jsou nebe a dudy, co nenajdete u mě, najdete u Báry.

Bára: Ze spolupráce s Ančí vyjde vždy něco skvělého, takže na výstavu se moc těším. Na některých obrazech můžete vidět, jak se stejnému cíli jdeme každá úplně odlišnou cestou.

Má někdo další u vás v rodině talent k malování a nebo dokonce má tuhle profesi jako hlavní?

Anna: Oba moji rodiče mi nakreslili nádherný obrázek do památníčku, kde projevíli velký talent. Profesi jsou ale hodně vzdáleni. Táta je myslivec a mamka zdravotní sestra.

Bára: Už jsem zmínila dědečka. Profesi byl především hudebník, ale uměl i perfektně malovat a obojímu i vyučoval.

Kde nejčastěji malujete a proč?

Anna: Nejčastěji maluju samozřejmě v ateliéru, protože mi tam nikdo nehubuje za šmrád z terpentýnu a bordel. Ale nejraději maluju v plenéru, protože je příroda moje velké téma a láska a hlavně krkonošská příroda.

Bára: Venku při procházkách se psem, ve vaně, ve vlaku, na polštáři... stěží najdu část obrazu maluju v hlavě, zbytek tam, kde mám místo a barvy.

Máte svou oblíbenou barvu a/nebo speciální techniku?

Anna: Žádnou barvu neupřednostňuji. Všechny barvy jsou krásné a každá má své místo. Pokud se mi podaří najít to správné místo na obraze pro určitou barvu, prostě je krásná. Nejvíce se mi zatím líbí olejomalba.

Bára: Jakákoli technika je výborná, pokud pomocí ní autor umí vyjádřit svůj záměr. Ale olejomalba je asi nejsmyslovější, nejprostorovější. Světlo tady prochází skrz hmotu a obraz dostává duši.

Vaše ideálně strávené odpoledne?

Anna: No jednoznačně na horách a na kole s blízkým člověkem.

Bára: Sobotní odpoledne s celou mou „smečkou“.

Kolik času věnujete denně/týdně malování? Máte svůj pevný řád?

Anna: Zakázky a rodina si ukrajují značný krajíc z mého času. Nedělám nic pravidelně, záleží na okolnostech. Někdy maluji na vlastním obraze dva měsíce v kuse, někdy jeden den v měsíci. V současné době se nejvíce zabývám malbou přírody v plenéru. Pro malbu krkonošské krajiny jsem dokonce strávila dva měsíce na hřebenech Krkonoš na Luční boudě.

Bára: Kolik času věnuji malování mě ruče, to je závislé na okolnostech. Pracovní čas je nutno rozdělit mezi zakázky, výuku, výstavy a volnou tvorbu. Tak to mají asi všichni umělci. Jen moje hlava

Anna Plešmidová

12. 12. 1983, Plzeň

2003–2010

Akademie výtvarných umění, Praha
(ateliér klasické malby prof. Zdeňka Berana, ateliér figurálního sochařství prof. Jana Hendrycha, absolvovala v ateliéru restaurování malířských děl a polychromované plastiky prof. Karla Strettho)

2007–2008

spolupráce na animované pohádce
Na Půdě režiséra Jiřího Barty

2011

restaurovala loutky Jiřího Trnky pro výstavu k jeho 100. výročí narození
Kromě vlastní tvorby se věnuje restaurování, lektorské činnosti na výtvarných kurzech Tomáše Kubíka a spolupráci na animovaných filmech.

a srdce malují stále, mají pevný řád – 24 hodin denně, 7 dní v týdnu.

Máte před sebou nebo v hlavě nějaké místo, pocit nebo náladu, kterou byste ráda ztvárnila v obraze a ne a ne přijít na to, jak?

Anna: Nosím v hlavě obrazy, které neustále denně promýšlím několik měsíců i let a když už si k nim sednu a začnu malovat, už přesně vím jak.

Bára: Mé obrazy většinou vznikají postupně. Od představy přes náčrtky a zkoušení různých kombinací až po výsledná díla – a těch může být i několik.

Ani jedno z děvčát nepochybuje o tom, že se i malováním dneska dá užít. Přiznám se, že mě to nejdřív překvapilo, pak jsem se ale zamyslela a znovu se podívala na jejich obrazy a pochopila to, co řekly. Ano, malováním se jde užít. Vlastními obrazy, které vzniknou ze silné potřeby malovat. Anna prostě věří, že se určité výtvoří veškeré podmínky, aby mohla malovat jen vlastní obrazy, které už dnes nosí v hlavě. A Bára? Ta jen stručně dodává: „Kvalitní malbou se dá překvit užít. Lidé se přirozeně potřebojí obklopovat krásou, inspirací.“ Věřím tomu, že v jejich případech se jejich sny časem zhmotní a ještě o nich uslyšíme... přeju jim to a jsem ráda, že jsem měla možnost se s oběma potkat a vidět kolem sebe tolik jejich úžasných děl.